

7 Οκτωβρίου 2015

Τα βαθύτερα αίτια της αυτοκτονίας.

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Λέγεται ότι τα ποικίλα προβλήματα που πηγάζουν από την οικονομική κρίση είναι η αιτία των αυτοκτονιών. Αν και αυτό φαντάζει λογική εξήγηση, ωστόσο η

δαιμονική αυτή ενέργεια έχει δύο αιτίες:

Πρώτο: Ο άνθρωπος φτιάχνει μια εικόνα για τον εαυτό του και τη ζωή του, την οποία αγωνίζεται να πετύχει ή να διατηρήσει. Τα αναφερόμενα στην πορεία εμπόδια ανατρέπουν την εικόνα και ο άνθρωπος, στηριγμένος στον εγωκεντρισμό του, καταρρέει βλέποντας να μην γίνεται καθώς νόμιζε. Αυτή η εικόνα δεν έχει να κάμει μόνο με την υλική άνεση αλλά και με την ηθικότητα, την κοινωνικότητά του, ακόμα και με την επαγγελματική του καριέρα. Τα ερωτήματα «γιατί σε μένα;» ή «γιατί εγώ;» δείχνουν τον εγωισμό που κυριαρχεί στην ύπαρξή του που σκοτίζει το νου και οδηγείται σε έμμεση αυτοκτονία που εκφράζεται με παραίτηση από κάθε προσπάθεια ή άμεση με διακοπή της ζωής.

Η δεύτερη αιτία της αυτοκτονίας έχει να κάνει με την πίστη του ανθρώπου στο Θεό. Η παραδοχή της ύπαρξης Του δεν είναι αρκετή για να δώσει νόημα και ελπίδα και χαρά. Άλλωστε, όπως μας αναφέρει η Αγία Γραφή, κι ο σατανάς πιστεύει στο Θεό με την έννοια ότι παραδέχεται ότι υπάρχει. Η πίστη σημαίνει εμπιστοσύνη. «Πιστεύω στο Θεό» πάει να πει ότι τον εμπιστεύομαι, ακόμα κι αν γίνονται όλα αντίθετα απ' ό,τι περιμένω. Τον εμπιστεύομαι ακόμα κι αν σιωπά.

Με αυτή τη θεώρηση κατανοούμε την άρνηση της Εκκλησίας να τελέσει την κηδεία στον αυτόχειρα. Όπως δεν θα κηδεύσει Εκκλησιαστικά ένα άθεο και άπιστο, σεβόμενη την επιλογή του που ανάγεται και σε θεωρητικό επίπεδο, έτσι και σ' αυτόν που θέτει τέρμα στη ζωή του ακόμα κι αν θεωρητικά «πιστεύει». Η «πίστη» του ως θεωρητική είναι ανύπαρκτη κι ο ίδιος πεθαίνει χωρίς Θεό. Να, γιατί οι αυτόχειρες ταλαιπωρούνται, βασανίζονται, κολάζονται.

Είναι απαραίτητο να λέμε την αλήθεια που ελευθερώνει από τη ψευδαίσθηση. Ο αυτόχειρας κινείται είτε από εγωισμό είτε από απιστία. Ο ταπεινός ό,τι και να κάνει, όσες αποτυχίες και να του συμβούν εξ αιτίας του, αναγνωρίζει την αδυναμία του και γι' αυτό γνωρίζει τη δύναμη του Θεού. Ο πιστός εμπιστεύεται το Θεό και αναμένει την εξέλιξη των πραγμάτων καθώς Εκείνος θέλει και ξέρει. Όπως Τον εμπιστεύτηκε ο Υιός Του στο σταυρό, οι μάρτυρες στα βασανιστήρια, οι δοκιμαζόμενοι πιστοί στον πόνο τους.

Βέβαια, ο αυτόχειρας δεν είναι μόνος του. Επηρεάζει με την πράξη του αρνητικά τους δικούς του ανθρώπους. Η Εκκλησία ως μάνα ενδέχεται να θεωρήσει, με ιατρική γνωμάτευση, την ενέργεια αυτή ως προερχόμενη από ψυχική διαταραχή και να επιτρέψει την κηδεία, όχι για τον ίδιο αλλά για τους άλλους. Για να μην αυξήσει τον πόνο τους με τον τονισμό της θανάσιμης αμαρτίας του.

Ο διάβολος παλεύει να οδηγήσει τον άνθρωπο στην απόγνωση και δια μέσου της

στην αυτοκτονία, γνωρίζοντας ότι αιώνια θα τον βασανίζει στην κόλαση. Η Εκκλησία καλεί σε ταπείνωση και πίστη που ελευθερώνουν από το άγχος, την αγωνία, την απελπισία και δημιουργούν ελευθερία, ηρεμία, ελπίδα.

Όσο για τον αυτόχειρα «του Κυρίου δεηθώμεν».

Πηγή: isagiastriados.com